

Sang til Julie's 80-årsdag 17.8.1989

Minner

Det er så mange som idag kommer frem,
så langt tilbake som 50 år.
Og at Korseberg har vært mitt andre hjem,
det tror jeg at mange forstår.

Jeg husker at Synöve var vel en 4-5 år.
Ja, jeg husker det som om det var i går.
Vi skulle lage en liten basar,
og vi finner frem noen tingene vi har.
Nå ,ja, det var vel ikke vårt alt sammen,
Men vi skulle jo bare selge lodder til Julie og til mamma,

Men først måtte vi pynte opp,
For her skulle det bli basar som var helt topp.
Vi plukka søriner, vi tok alt vi så,
både hvite og blå.
Så pynta vi opp hele bryggerhusrommet,
og nå kunne bare damene komma.

Julie vant først, den gevinsten var størst,
For det var spekefjöla til mamma,
Så var det en hankeløs kopp med gull på,
og en liten duk ,med hull på.
2 små sneller ,uten en tråd,
og en sigarkasse med lokk på.
Men mamma var sinna når vi kom hjem,
Hun sa at: jeg fikk jo ikke fjöla ni igjen.

Så gikk det en tid, og Synöve sa;
" Jeg tror at mamma små skal ha,
Jeg spurte henne hvorfor så tykk hun var,
men vet du hva jeg fikk til svar, " ?
Jo, hun hadde spist så alt for mange gullrötter,
Hun tror visst at det nötter,
Å lure en stakker så der,
når jeg så gammel er.

Så kom jo den dagen da Solveig skulle frem,
Synnöve lå hos meg da, men snart så ville ho hjem.
For da hun fikk höre at det en söster hadde blitt,
Da hjalp det ikke at jeg sa: "Nå må du vente litt."
Og Solveig var liten og tander og söt,
Vi sloss om å prøve og gi henne gröt.

Men tiden den gikk den, det skulle jeg mene.
Nå kom jeg til Korseberg for å tjene,
Vi var mange unge på Korseberg nå,
Det var den tiden da Solveig byn'te å gå.
Å alle så skulle vi stille med henne,
Og at hun ble bortskjemt det vet jeg alene.

Men nå var det krig og mange måtte flytte,
Helt ifra Nord Norge, ifra hus og hytte.
Det bodde flere stykker på Korseberg nå,
Vi synes det var bra, så vi noe morro kunne få.
Men det ble mange i kosten, og ikke vet jeg,
Hvordan ho Julie fikk alt til å gå.

For det var hun som hadde ansvar for mat og for drikke,
Og alltid var det nok, ja, jeg skjønner det jo ikke.
Og ennå kan jeg se for meg det store potetfatet,
Med Mariuspoteter, og sånn som det smakte.

Og borte i bryggerhuset, der ungdommen holdt til,
Der var det mye moro, vi fant på mye spill.
Men en dag så var det en som var vennelig mot oss,
Jeg tenkte at mot ^{han} vi kunne ikke slåss,
Å vet dere hva vi gjorde, jeg skjønner ikke at vi torde,
Jo vi bora hull i taket å Sprutan full med vann,
Den rödhåra Kranglefantten oppe fra Nordland.

Onsider slutta krigen, og vi dro hver vår vei,
Jeg fikk et annet arbeidn men snart jeg gifta meg.
Så skulle vi bygge hus da, hadde ingen sted å være,
Da er det godt å venner ha, det fikk jo vi erfare.
Vi kunne bo i bryggerhuset på Korseberg nå,
til vi fikk bygget huset, jo det skulle nok gå.
Vi bodde der i 2 år, med to tuller små;
Vi hadde det så koselig, en takk det skal du få,
Fordi du Julie alltid var snill og god og grei,
Og tullene satt ofte inne på kjøkkenet hos deg.

Så ble da huset ferdig, og vi måtte dra.
Men begge var vi enige om at vi hadde hatt det bra.
For selv om vi fikk større plass, og godt og varmt et hus,
Så glemmer vi nok aldri det gamle bryggerhus.
Ha takk da kjære Julie for alle disse år,
Jeg håper at vi ennå mange år isammen får.

Lillian